

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

Lees de uitnodigingen op pagina 19 en 20!

**Nieuwsbrief
19^e jaargang nr. 62 - februari 2019**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse Krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van die militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur:

Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.

Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste:

J. Peperkamp, H. Vos en A.J. Bouterse

Ereleden:

A.S. Poortvliet

H.P. Willemsen

D. Willemsen-Hens

A. Dielemans

C. Aarts

Bestuur:

M.P. Leijs, voorzitter en défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)

C. Drost, secretaris (Koog a/d/Zaan),

J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),

C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),

A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),

Contact

Secretariaat: C. Drost

Brouwersveld 2, 1541 PG Koog a/d/Zaan, tel. 075-6160779 mob. 06-22332531

E-mail: info@vnngm.nl

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen

Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06-53199548

E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld.

De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 63:
15 mei 2019**

Van de voorzitter.

Sobats

Als ik dit voorwoord schrijf is het 20 januari 2019 dus mag ik u en de uwen een fijn en gezond 2019 toewensen. Ik hoop dat u fijne feestdagen heeft gehad en dat de champagne, kerststollen en kalkoenen zonder problemen zijn verwerkt.

Op donderdag 17 januari was er in de Bernhardkazerne te Amersfoort de jaarlijkse gezamenlijke bestuursvergadering en nieuwjaarsreceptie van de VOMI, Bond van Wapenbroeders en onze V.N.N.G.M.1945-1962 waarbij wij leidend waren. Dat hield in dat ondergetekende dagvoorzitter was tijdens de vergadering en een korte toespraak heeft gehouden tijdens de receptie.

De opkomst voor de receptie was matig te noemen zeker gezien het feit dat het een receptie betreft van drie verenigingen. Daar zijn diverse redenen voor te bedenken, het is de afstand en mogelijk de leeftijd met vaak daarbij horende fysieke ongemakken. Dit geldt gelukkig niet voor iedereen maar toch. In 2018 zijn er 28 Sobats van onze vereniging overleden en hebben 27 leden opgezegd. De hoge leeftijd gaat ons parten spelen waardoor de leegloop zich gestaag voortzet. Dit is een onomkeerbaar proces en dat geldt niet alleen voor onze vereniging.

Wij hebben dus te maken met een krimp in aantallen. Automatisch betekent het minder inkomsten en dus nog beter op de centjes moeten letten. Dat is de reden dat het bestuur de uitvoering van de sociale zorg heeft veranderd. Zie hiervoor de mededeling op het laatste blad van deze nieuwsbrief.

Om te voorkomen dat in de nabije toekomst de ene na de andere vereniging zich op moet heffen wegens een te gering aantal leden kunnen we natuurlijk proberen onze krachten te bundelen. Het samengaan van veteranenverenigingen kan dus belangrijk zijn om het voortbestaan te waarborgen. Dit kan best met behoud van de eigen identiteit kijk maar naar onze club waar Landmacht, Luchtmacht en Marine zijn vertegenwoordigd. Met veteranen die dezelfde uitzend/missie ervaring hebben kan dat samengaan ongeacht in of met welk legeronderdeel je op uitzending bent geweest.

Sobats we gaan een nieuw verenigingsjaar in waarvan ik hoop dat het een goed jaar wordt met de bekende activiteiten en dat het verlies aan leden beperkt zal blijven.

Met veteranengroet,

Uw voorzitter Rinus Leijds

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden **pag. 03 t/m 20**

Bram Meurs en het leven van een globetrotter pag. 03 t/m 07

Bladeren pag. 08 t/m 09

Vakantie Ifar - Nederlands Nieuw-Guinea (deel 3 van 3) pag. 09 t/m 12

Nico Kors pag. 13 t/m 16

Van het bestuur **pag. 18 t/m 22**

Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden pag. 18

Uitnodiging reunie pag. 19

Uitnodiging ALV pag. 20

Nederlandse Veteranendag pag. 21

Boeken pag. 22

Bram Meurs en het leven van een globetrotter

Door Ed van Tuijl

Onderonsje tussen Bram en Willem Alexander

Het Nieuw-Guinea avontuur van Bram Meurs was kort maar krachtig. In ieder geval lang genoeg om nog een paar heftige maanden mee te maken. Hij was één van de mannen die deel uitmaakte van het 41ste bataljon Stoottroepen. Het

bataljon dat met de Waterman op 4 mei 1962 vanuit Hoek van Holland naar Hollandia vertrok om de mariniers en de Oranje Gelderland infanteristen te gaan helpen in de strijd tegen de Indonesische infiltranten.

Als we zijn verhaal optekenen, beseffen we dat zijn leven daarvóór en zijn leven even daarna ook bijzonder genoemd mag worden. Want terwijl de meeste van ons, na Nieuw-Guinea, begonnen aan de opbouw van onze maatschappelijke carrière richting '*huisje, boompje, beestje*' koos deze stoter voor het avontuur van een baan overzee.

Hij vertelt het achter elkaar door. Bij elke volgende vraag reageert hij met: "Ach man, heb je even? Als ik dáárover begin, ben ik voorlopig nog niet uitgesproken."

Kortom, het verhaal van Bram Meurs. Als kind in een Jappenkamp, als stoter op Biak en als globetrotter in dienst van verschillende scheepvaartmaatschappijen.

We beginnen met zijn periode als dienstplichtig militair. Met sowieso al een wat afwijkende start. Door zijn jappenkampervaring moest hij in Holland achterstallige schooljaren inhalen. Zodat hij pas op latere leeftijd zijn middelbare school kon afmaken.

"Ik kreeg uitstel van militaire dienst. Maar ruim een week na mijn examen moest ik op komen draven. Een soort tussenlichting, zeg maar. Waar dacht je dat ik met mijn 'een meter negentig' op moest komen. Juist ja, bij de Jagers in Vught. De over het algemeen wat kleinere Limburgers en Brabanders. Ik stak er letterlijk bovenuit. Na mijn verkorte basisopleiding gaf ik aan wel naar de KMA te willen. Maar dat was niet haalbaar. Dat was enkel weggelegd voor de nog hoger opgeleiden. Via een opleiding in Den Bosch lag dienstplichtig onderofficier wel binnen de mogelijkheden. Zo ging ik, na een Tirailleurs en MTOO- opleiding en afrondingsopleiding bij de Aan- en Afvoertroepen als

Motor en Transport Onderofficier in Ermelo aan de slag. Daar kregen we in april te horen. Jullie gaan naar Nieuw-Guinea. Nee, niks vrijwillig. We werden gewoon aangewezen. Het hele 41ste bataljon. Inpakken en wegwezen. Geen tropenopleiding, geen speciale uitrusting, geen goede kleding. Voor we het wisten, waren we ingescheept op de Waterman. Ik ben een week daarvoor nog snel even verloofd met mijn latere vrouw. Met mijn familie stond ze me uit te zwaaien. Zo begonnen we aan een bijzondere reis.”

Bram vertelt het bekende verhaal van de reis met hindernissen. Niet door het Suezkanaal mogen. Daarom via de West en het Panamakanaal. Dan weer in militaire kleding, dan weer een traject in hun burgerkloffie. Via Pearl Harbor waar je absoluut geen foto's mocht maken. Wat de eigenzinnige Bram natuurlijk tóch deed. "Stiekem door het patrijfspoot.”

En zo, onder begeleiding van H.M. Utrecht, de haven van Hollandia binnen. "Ik zie het ontvangstcomité nog staan. Gemarkeerd aan de ene kant met de Nederlandse driekleur en aan de andere kant met de Morgenster. Het eerste teken van de uiteindelijke beoogde zelfstandige staat voor de Papoea's. Van daar dat ik me nog altijd boos kan maken over dat achterlijke verbod om deze vlag tijdens de veteranen dag mee te mogen voeren.

Na een paar dagen acclimatiseren vertrokken we naar Biak. Daar zou ons rijdend materieel worden aangevoerd en was het ontschepen van die voertuigen onze belangrijkste eerste klus.

Bram, nog in Hollandse kledij, bij "zijn" wagenpark

In totaal 96 voertuigen. Van alles wat. Dikke Dafs, een-tonners, jeeps. Prachtig spul. Het eerste voertuig dat gelost werd, viel letterlijk en figuurlijk tussen wal en schip. Na twee weken werd bekend dat het grootste deel van ons bataljon Kai mana als eindbestemming zou krijgen. Pakweg 35 voertuigen werden daar naartoe getransporteerd. Maar dat betekende wel dat er nog altijd ruim zestig jeeps en Daf's op Biak achterbleven. En dáár lag mijn taak.

Als MTOO verantwoordelijk voor dat wagenpark. Ik en mijn mannen hadden een duidelijke opdracht. Zorg dat die voertuigen in optimale staat blijven. Kortom, het hele zaakje moest rijklaar worden gehouden. Gelukkig ook met assistentie van een TD-groep.”

Proefrit met jeep door het water

Bram had het slechter kunnen treffen. Natuurlijk vond hij het bezopen dat ze geen tropenkleding hadden. De eerste tijd liepen ze in Hollandse binnenpakken en gymkleding rond. Pas later kwam die tropenkleding. Van Franse makelij. Maar goed, het soldatenleven was op Biak best vol te houden. De huisvesting bestond uit leeggekomen bun-

galows. Het eten vanuit de marine kazerne was zeker niet slecht. En verder bestond het leven uit sleutelen, onderhoud en veel proefritjes rijden. Als het even kon met een jeep door een riviertje en zorgen dat de motor niet afsloeg. "Maar ook verantwoordelijk voor de brandstof en de olie voorraad", vervolgt hij. "Kortom, de hele BOS verantwoording. Eigenlijk de taak van een luitenant, de MTO, maar die was tot welzijnsofficier in Kaimana benoemd." Hij vertelt hoe een van zijn mannen een drum met motorolie omstootte. De knaap zal gedacht hebben, je bent tenslotte stoter of je bent het niet. "Maar ik moest die olie toch op de een of andere manier verantwoorden. Toen heb ik bedacht dat we, althans op papier, alle jeeps maar een extra onderhoudsbeurt moesten geven. Dus een extra verbruik van motorolie. Nou, ze trapt erin. Ik kreeg, net als over de andere maanden, ook nu een goedkeurende opmerking. Normaal gesproken gaf dat na drie keer op rij, zelfs recht op prestatieverlof. Maar ja, waar moest je in die tijd prestatieverlof doorbrengen. Dat was er allang niet meer bij.

Ik had trouwens nog een soort machtspositie. Ik was namelijk de man die rijopdrachten uit mocht schrijven. Ik weet nog hoe op een gegeven moment een pas aangekomen kapitein voor mijn neus stond. Met zo'n bekakte stem maakte hij me duidelijk dat hij een jeep wenste mee te nemen. Nou, op die manier moet je Bram Meurs nooit aanspreken. Ik dacht meteen, dat zal nooit een van mijn vrienden worden.

Na 200 meter komt hij weer terug. "Sergeant de clignoteur doet het niet. Ik wil een andere jeep." De clignoteur. Wij noemen zoiets gewoon, de richting-aanwijzer. Op de tweede jeep had hij ook weer het nodige aan te merken. Toen hebben we met zijn derde jeep zelf maar wat gerommeld. Slangetje los, zodat hij na een paar honderd meter zonder benzine stond. Ik heb hem toen duidelijk gemaakt dat hij zich als baroe niet zo moest laten gelden. "Zo doen we dat hier niet. U bent hier niet in Holland."

Gek genoeg heb ik daarna met die man totaal geen problemen meer gehad."

Bram, voor het eerst in (Franse) tropen kleding.

Na twee keer serieus alarm, eind juli en medio augustus, werden taken en materieel overgedragen aan Amerikanen en Pakistani van de UNTEA, en ging Bram per vliegtuig repatten. Terwijl de meeste Oranje Gelderland mannen meteen met groot verlof gingen, werden veel stoottroepers na een kort ontschepingsverlof gewoon in Ermelo terug-verwacht. Bram ging mede kwartier maken en kreeg het

zelfs voor elkaar dat hij weer in zijn oude kamer en zijn oude vertrouwde bed kon slapen.

"In de week dat ik af zou zwaaien, kwamen ze met het aanbod dat ik alsnog naar de KMA kon gaan. Nee, zei ik. Toen mocht ik niet, nou wil ik niet meer. Zo stapte ik weer het burgerleven in."

Een burgerleven dat in 1939 begon. Toen werd hij geboren in het voormalige Nederlands Indië. Op Oost Java.

"Mijn vader was bioloog en deed op plantages voor verschillende bedrijven allerlei plantenonderzoek. Zo groeiden wij op. Ik en een oudere broer en zus. Tot in 1942 de Jappen het land in bezit namen. Mijn vader werd krijgsgevangene. Mijn moeder vluchtte met ons naar Bandoeng waar we onderdoken bij een tante. Eerst kon ze, door te vertellen dat wij tyfus hadden nog voorkomen dat we naar een jappenkamp moesten. Maar later werden ook wij toch uiteindelijk in Semarang geïnterneerd. Mijn broer was gelukkig nog nét geen tien jaar. Anders zou hij elders in een jongenskamp worden opgesloten. Daarover zijn de meest vreselijke verhalen bekend. Mijn moeder werd ziek zodat mijn zus voor ons moest zorgen. Na de capitulatie van de Japanners was het voor ons Nederlanders nog lang niet afgelopen. De Bersiap periode brak aan. Wij waren ons leven niet meer zeker. Duizenden landgenoten werden zonder pardon vermoord. Voor onze eigen veiligheid moesten we weer in een kamp. Nota bene bewaakt door de gevangen genomen Japanners. Pas toen het Nederlandse leger weer de orde ging handhaven werd het beter. Voor ons was het wel de reden dat we in 1946 op de boot stapten terug naar Holland. Mijn vader, die we al die jaren niet meer hadden gezien, overleefde zijn gevangenschap en begon in datzelfde jaar met een Engels schip aan zijn terugreis naar Nederland. Hij zou zijn vaderland nooit bereiken. In de Middellandse zee stierf hij aan een longontsteking. Kortom, indirect is ook hij door de Japanners vermoord."

Deel drie van het leven van Bram Meurs begon toen zijn familie en zijn verloofde hem verwelkomden op Schiphol. Hij trouwde en trad in dienst bij de Scheepvaart en Steenkolenmaatschappij in Rotterdam. Eerst op de afdeling stukgoed en daarna op de charterafdeling. Hij leerde er veel. Maar met het salarisvoorzicht besefte hij dat hij wat anders moest verzinnen. Hij stuurde een open sollicitatie naar de Holland West Afrika Lijn in Amsterdam. Hij kon als assistent manager in Sierra Leone aan de slag.

"Een keiharde en zware tijd in Freetown. Maar na 16 maanden werd ik overgeplaatst naar Ghana. De havenstad Tema werd onze woonplaats. We beleefden twee mooie jaren. Mijn vrouw raakte in verwachting van onze dochter. We wilden de bevalling toch maar liever in Holland laten plaatsvinden. Als gezin reisden we na de bevalling weer af naar Afrika waar mijn volgende bestemming Nigeria werd. Naar Lagos waar we ook hoofdagent voor de Koninklijke Java- China- Pakketvaart Lijnen, de KJCPL waren.

"Ik werd Operation Manager voor West Afrika. Lagos was een land waar mijn vrouw en ik niet vrolijk van werden. Het was in de tijd van de Biafra oorlog. Met een avondklok en weinig te koop. Voor mij een tijd van keihard werken. Na verlof en na de geboorte van onze zoon, weer terug in Nigeria, brak de tijd aan dat veel scheepvaartmaatschappijen gingen fuseren. Ik kwam onder de Nederlandse Scheepvaart Unie. Het bedrijf vroeg zich af of al die buitenlandse vestigingen eigenlijk wel zo nodig waren. Daarom werden veel kantoren gesloten.

Alleen in Ghana wilden de KJCPL de kantoren overnemen en ben ik bij hen in dienst getreden.

Ik werd manager in Takoradi in West Ghana en later in de hoofdstad Accra.

We woonden in een mooi koloniaal huis, compleet met oprijlaan, waar ik kantoor aan huis hield. Toen ik door de zoveelste fusie uiteindelijk bij de Koninklijke Nedlloyd Lijnen op de loonlijst kwam, werd ik overgeplaatst naar Durban in Zuid-Afrika. Daar beleefden wij, samen met de kinderen, een hele mooie tijd. We hebben zelfs met de gedachte gespeeld ons daar definitief te vestigen. Maar begin 1978 maakte ik mijn volgende promotie bij de Nedlloyd. Ik werd manager voor geheel Indonesië. Daar ben ik tot medio 1980 werkzaam geweest in Jakarta."

Toen had het gezin Meurs het wel zo'n beetje gehad met het gereis van het ene verre land naar het andere. Bram werd overgeplaatst naar het hoofdkantoor in Rotterdam. Overigens was dat nog niet het einde van de buitenlandse uitstapjes. Maar niet meer met het hele gezin.

Bram: "De containervaart kwam in die tijd opzetten. Samen met twee collega's ben ik wekenlang op reis geweest door India, Pakistan, Sri Lanka en Bangladesh. We moesten onderzoeken of we daar de 'containerisatie' van de grond konden krijgen. Dat is uiteindelijk heel goed gelukt.

Toen de Koninklijke Nederlandse Stoomboot Maatschappij onder Nedlloyd kwam, werd me gevraagd om chef van KNSM diensten te worden. Ook hiervoor reisde ik de halve wereld af. Onder meer drie maanden in Chili. Maar nadeel was dat ik geen woord Spaans sprak. Maar met een secretaresse en nog een medewerker die allebei goed Engels spraken, liep het daar toch als een trein. Zonder gezin was het natuurlijk wel eenzaam allemaal."

Hierna was hij nog actief in Scandinavië, voornamelijk Kopenhagen. Toen werd het tijd om met pensioen te gaan.

Kortom, het einde van een leven als een echte globetrotter.

Eigenlijk is er nog een vierde deel. Zijn leven dat bijna geheel in het teken van de veteranen staat. Hij was 12 jaar vicevoorzitter van onze vereniging. Lid van het AB bij het Veteranenplatform, lid van de BOSS, de Unie van Nederlandse Veteranen en de VOMI. Zijn betrokkenheid bij verschillende herdenkingen zoals de kranslegging op de Dam, de taptoe van Breda, het betrekken van de KMA kadetten bij de herdenking van Indiëgangers, deelname aan het ere-couloir tijdens uitvaarten van leden van het Koninklijk Huis en twee keer tijdens Prinsjesdag. Deelname aan de jaarlijkse Indiëherdenking op 15 augustus in Den Haag, actief in Wageningen, ook nog Detachement Commandant en nog veel meer.

Uitreiking N-G Herinneringskruis in Ermelo. Bram derde van rechts.

Hij is nog lang niet uitverteld. Maar wat wil je. Het bekende gezegde luidt niet voor niks: 'Wie verre reizen doet, kan veel verhalen.'

Is dit een nieuw jaar?

Door G. van Berkum

Is dit een blank nieuw jaar 2019 dat voor ons ligt? Het is volgens onze Christelijke jaartelling 2019 geworden ja, maar is het een nieuw jaar? Wordt alles nieuw of wordt het een herhaling van zetten? Misschien kunnen we er samen een antwoord op vinden.

Bij de dankdienst voor het leven, van mijn oudste broer Jan op 2 januari j.l. kwam ik terug bij al die vragen. Er werd ter inleiding op de overdenking: "De seizoenen van het leven", gelezen uit Prediker 3: 1 – 15. Bij vreugde en verdriet altijd passend ter bemoediging, troost en relativering. Vooral vers 15 blijft me boeien en zet aan tot denken in deze voortrazende technologische wereld. Wat is het werkelijke nieuwe aan deze tijd? Dat we met heldere ogen de wonderen der natuur aanschouwen?

Begon de genetische manipulatie bij Adam en Eva? Is Eva gevormd uit één rib van Adam? Is de genetische toepassing van tegenwoordig iets nieuws of was die reeds in de natuur aanwezig? In de Amerikaanse en Aziatische wereld heeft men nu op vele gebieden een voorsprong op Europa in hun genetische toepassing. Hier wordt de wetenschap in toom gehouden of afgeremd, door de Europese wetgeving. Om alle mensenmonden te voeden en te laten drinken zullen wij op deze kleine aarde gebruik dienen te maken van de wetenschap die planten beter laat groeien. Honger en ziekte kan hiermee worden voorkomen.

Bij "nieuw" denk ik ook aan de vele boeken die worden geschreven en ons worden aangeboden. De geschiedenis verhalen, biografieën van bekende en onbekende mensen, wetenschappelijke boeken, theologische geschriften voor verdieping en uitleg. Maar is het allemaal nieuw of zijn het verhalen die nu in een eigentijds jasje zijn gestoken zodat wij de oude verhalen kunnen begrijpen?

Ook in dit nieuwe jaar 2019 zullen ongetwijfeld natuurrampen mensen treffen. Allerlei uitleg zal worden gegeven over het ontstaan van dit natuurgeweld en hoe we een grotere ramp hebben kunnen voorkomen. Hebben we wat geleerd van de rampen die reeds voorkwamen?

Nog steeds bouwen mensen hun huizen op gevaarlijke plekken als uiterwaarden, op breuklijnen van de aarde, op gronden waar oude mijn schachten aanwezig zijn of te dicht bij de grote oceanen. Is het een bewust risico nemen, gebrek aan feitelijke kennis of is het domheid van mensen?

Het verlies van ± 290 containers van een groot containerschip is niet iets nieuws, maar een herhaling van de vele ongelukken met containers.

We kunnen nu op televisie in kranten en tijdschriften zien wat voor enorme rommel er uit zee aanspoelt. De enorme opruim actie is maar een klein deel van wat er feitelijk gewenst is om het afval dat nu en straks nog aanspoelt op te ruimen. Het blijkt dat slechts 50% van de containers volgens de afgesproken instructies vast zijn gezet op de containerschepen. Het kost teveel tijd en is dus te duur om het goed te doen. Is dit nieuw, neen het is slordigheid en zeer onzorgvuldig gedrag veroorzaakt door winstbelangen van de rederijen.

“Dat wat geworden is, dat was er reeds, en wat worden zal, is reeds geweest: God zoekt weer op dat wat is weggejaagd”. (Naardense Bijbel) Deze zin geeft rust en stof tot overdenken.

Vakantie Ifar – Nederlands Nieuw-Guinea (deel 3 van 3)

Deel 2 is gepubliceerd in Nieuwsbrief nr. 61

Door Frans de Bree

Aan het einde van de middag worden we weer opgehaald door de bus. We zitten bijna achterin en genieten van de PVK'ers op de achterbank, die van hun eerst verdiende geld iets hebben gekocht. Een van hen tokkelt op zijn nieuwe ukelele.

Een ander is aan het bladeren in een atlas van Nederland. Op een gegeven moment roept hij "Utrecht" en wijst met z'n wijsvinger een rode vlek op de kaart aan. Het is inmiddels donker geworden en we slingeren, langzaam stijgend, omhoog naar Ifar.

Het is zo donker dat we buiten niets zien. Ineens horen we twee keer achter elkaar een harde bonk van iets waar de bus overheen rijdt. Er wordt iets geroepen en iedereen juicht hard. Er stappen er een paar uit. Even later komen die terug met een varken, waar de bus overheen is gereden. De buit wordt goed bekeken en ze zeggen dat er morgenavond sateh van zal worden gemaakt. Ook wij worden uitgenodigd. Geweldig om dit mee maken. Het waren ineens weer de echte Papoea's alsof ze op jacht waren geweest. De ukelele en de atlas waren vergeten.

Een eenvoudig maar apart kerkje in Ifar.

Kerkgangers op zondagmorgen op weg naar huis.

Op zondag lopen we nog wat rond in Ifar en zien wat papoea's de kerk uitkomen. 's Avonds zien we hoe de PVK'ers het varken klaar hebben gemaakt voor een heerlijke maaltijd. Ook de sateh ziet er goed uit. Alles bij elkaar een perfecte avond. Een mooie afsluiting van onze onvergetelijke vakantie in Ifar. De volgende dag maken we ons klaar voor vertrek naar het vliegveld. Het mooie leventje is bijna afgelopen. Het is de bedoeling dat we met een Dakota van de Luchtmacht naar Biak zullen vliegen. Vandaar zullen we woensdag 26 april terug vliegen via Manokwari naar Jefman.

Het vliegveld Sentani, waar zojuist een de X-5 Dakota is geland met een nieuw peloton PVK'ers.

Onder toezien oog van de Sergeant wordt er opgesteld in rijen van...

Als we op het vliegveld aankomen zien we tot onze verrassing dat er een nieuwe groep PVK'ers is geland. We kunnen het platform gewoon oplopen en een paar foto's van de groep maken terwijl ze uitstappen. Op het vliegveld is er veel belangstelling van de plaatselijke bevolking. Je kunt goed zien dat men trots is op de jongens van het PVK.

Onder grote belangstelling van de plaatselijke bevolking wordt de PVK'ers begroet.

Bijna iedereen is nu uitgestapt.

Het peloton PVK'ers op weg naar het stationsgebouw en de uitgang.

De PVK'ers verlaten hier het vliegveld op weg naar Ifar?

Wij hebben genoten van deze toegift. De Papoea Vrijwilligers hebben onze vakantie iets extra's gegeven. Dit hadden we zeker niet willen missen. Voor de ingang van het vliegveld maken we nog even een laatste foto van een van de meest fotogenieke papoea van het Korps.

Hierna worden we verzocht aan boord te gaan van de Dakota van de Luchtmacht. Als we wachten tot deze vertrekt, zegt een van de bemanningsleden dat we niet bang moeten zijn als de Dakota wat scheef trekt. Hij zegt dat dit vliegtuig hetzelfde euvel heeft als een fiets die niet spoort. "Komt door een van de motoren die eens ergens tegenaan is geknald, waardoor de "kist" steeds scheef trekt". Volgens hem heeft de piloot er goed mee leren vliegen.

De fotogenieke papoea voor het stationsgebouw van Sentani

Als we opstijgen zien we onder ons het Sentaniemeer en in de verte nog een stukje van Ifar.

Onderweg vliegen we over het plaatsje Sarmi en de Padaido eilanden voor we in Biak landen. Daar worden we weer opgehaald en naar Sorido gebracht, waar we tot woensdag zullen blijven. We gaan naar het strand waar Sorido aan ligt. Verder doen we er niet zoveel, alleen wat luieren en film kijken. Woensdagmorgen vertrekken we naar Sorong met weer een tussenlanding op het vliegveld Rendani, dat buiten Manokwari ligt. Daarna het laatste stuk naar Jefman.

We zijn al op het bootje onderweg van Jefman naar Sorong als wij de Dakota zien opstijgen om weer terug naar Biak te vliegen. Nog een uurtje varen en we zijn weer 'thuis'.

Het eiland Jefman met de vertrekkende Dakota die ons heeft gebracht.

Uitzicht op Sorong-Doom, met in de verte Sorong

Als we op de marinesteiger aankomen staat de "Dikke DAF" al klaar om ons en, nog veel belangrijker, de factuur met de post op te halen en naar de kazerne in Remoe te rijden.

Onderweg zien we dat alles nog hetzelfde is.

Het einde van een vakantie, die ons in ieder geval meer van Nieuw-Guinea heeft laten zien en daardoor mijn leven een stukje heeft verrijkt.

Thuisgekomen in Sorong heb ik de drie rolletjes dia's meteen op de post gedaan, opdat mijn familie een beeld krijgt van deze reis. Zelf zal ik de foto's pas zien na mijn terugkomst in Nederland, aan het einde van mijn diensttijd.

VERLOFPAS

De commandant van Staf Nieuw Guinea 6^e Inf. Beo
verleent aan de Lt. M. I. de Bree, F. 4
geboren _____, Reg. nummer 42.02.16.020
7 dagen verlof ingaande 14 april 1962
Terugkeer op _____
Aard van het verlof ¹⁾ Periodiek verlof van
Sorong NMG 11 april 1962

¹⁾ b.v. periodiek verlof, zakenverlof, enz.

De commandant voornoemd,
De Kapitein
(handtekening en naam in deklotter)

E. U. LOESBERG

6D-III-17514 8 9101270 244

Mijn verlofpasje, een stille getuige van een onvergetelijke vakantie.

Dordrecht, november 2011

Nico Kors: "Ik dacht bij mezelf, verdorie Nico waar ben je nou toch in terecht gekomen."

door Ed van Tuijl

Haarlem Tijdens de jaarlijkse bijeenkomsten van Nieuw-Guinea veteranen in onder meer 't Harde wordt er nog regelmatig over gesproken.

Over het moment dat Indonesische paratroepers door Herculestoestellen werden gedropt. In Kaimana, Fak Fak, Sorong en Merauke.

Wat gaat er dan door je heen? Hoe beleef je de maanden die daarna volgen? Kortom, de hoogste tijd om er eens naar te vragen. We interviewen daarom een van de Oranje Gelderland mannen, ook wel hardnekkig aangeduid als de mannen van de Bloemkoolhap.

We leggen ons oor te luisteren bij Nico Kors. Een Haarlemmer in hart en nieren. Maar liefst zestien maanden was hij de pineut. Standplaats Merauke. Het kost hem weinig moeite om erover te verhalen. Daarom onderbreken we hem maar zo min mogelijk.

De monoloog van Nico.

"Ja, die landingen. Dat was me wat. Een gebeurtenis in je leven, die nooit meer van mijn vaste schijf gewist kan worden. Zelfs nu nog zijn er situaties dat je eraan herinnerd wordt.

Bij ons kwamen ze om drie uur 's nachts. Drie of vier Herculesvliegtuigen. Dat monotone gebrom zit nog altijd in m'n hoofd. Gewoon vanuit zee, bijna boven Merauke, zo noordelijke richting om al snel de lading te lossen.

Op onze kamer kwam de majoor van de administratie, Donlou heette hij, meen ik me te herinneren.

Jongens, je nest uit. Alarm. We moesten ons in gevechtstenue aankleden en zo rap als mogelijk de loopgraaf in. Die was, een paar weken eerder, door ons gegraven. Toen stond je er nog niet zo bij stil, dat die nodig was. Nu, zat je er ineens in. Na een paar minuten kregen we te horen dat we terug naar de kamer moesten om de houders met munitie op te halen. We moesten de kamerlamp min of meer verduisteren. Daar werd je natuurlijk ook niet echt vrolijk van.

Weer terug in de loopgraaf, nog wat slaapdronken, luisterde ik naar dat onheilspellende geluid van die vliegtuigen. Ik begreep dat er heel wat para's afsprongen. Niet eens zo gek ver weg van de kotta vandaan. Ik dacht aan de, pakweg 150 man waarmee wij Merauke moesten verdedigen. En ik dacht bij mezelf. Verdorie Nico, waar ben je nou toch in terecht gekomen.

Bang, angstig? Nou nee, het was meer een onbestemd gevoel. Een beetje wit om de neus, zeg maar. Ik zag aan de gezichten van de jongens om me heen dat ze er net zo over dachten. Daar zaten we dan. Later, toen het licht werd, zijn we uit de gevechtsstelling gekomen en hebben wij, als tweede peloton, weer het dagelijkse kazerneleven opgepakt. Alleen deed je vanaf nu alles met je geweer binnen handbereik. Geladen met scherp. En je sliep in gevechtsbepakking. Het was nu geen oefening meer. Het was nu echt.

De dag dat de para's net buiten Merauke zijn geland. Toch wel spannend.

Eerst zijn we naar het rijstproject, in de buurt van kampong Koepruk gegaan. Daar hebben we al het rijdend materieel onklaar gemaakt, zodat de Indonesiërs er geen gebruik van konden maken. Toen we weer terug naar Merauke gingen, was ik nog brenschutter. Komt er ineens een Papoea uit de bush gerend. Ik dacht dat het een plopper was. Ik had m'n vinger al aan de trekker. Ik had 'm bijna zo voor zijn raap geschoten. Nog net op tijd zag ik dat het goed volk was.

Na twee dagen kregen we opdracht om in te schepen. Met de gouvernementsboot de Maro, of Merauke rivier op. Landinwaarts. Richting kampong Baat. Bij een splitsing in de rivier had je een soort eilandje waar we aan land gingen. Daar beleefden we ons eerste vuurcontact. Daar ook wisten we onze eerste para uit te schakelen. Dit was het gebied waar onze pelotonscommandant, sergeant 1ste klas Geelhoed, de legendarische truck met het fluitje uithaalde. Dat verhaal is al vele malen verteld. De eerste para die zich had overgegeven, droeg een fluitje bij zich. Al snel werd duidelijk dat dit ding gebruikt zou worden om elkaar terug te vinden. Twee keer kort fluiten. Als er dan drie keer lang werd terug gefloten, wisten ze dat het eigen volk was.

Dus wat doet Geelhoed. Die begint ijskoud zo nu en dan twee keer kort te fluiten. Ineens komt er antwoord. Kortom, dat liep voor die plopper met zijn fluitje dus mooi verkeerd af.

Uiteindelijk werd het eerste peloton naar Baat gedirigeerd. Daar was een vast bivak ingericht. De mariniers die ter versterking waren aangevoerd, gingen voor een groot deel ook naar Baat.

Toen die jongens kwamen, moesten ze de eerste dagen nog op de kazerne slapen. Vandaar dat we onze matrassen af moesten staan en zelf op de ijzeren spiralen moesten slapen. Ik weet nog dat op een van de kamers waar de

mariniers lagen, ineens de hele inventaris buiten stond uitgesteld. Bleek daar luis geconstateerd te zijn. Dus moest alles ontsmet worden.”

Nico(links) en zijn sobats genieten van een lekkere en vooral hete kecil.

“Wij van het tweede peloton gingen ook de strip beveiligen. Dat deed je met een ploeg van een man of tien. Ook een situatie dat je wel eens nadacht over je eigen veiligheid. Vliegveld Moppa lag toch altijd nog een kilometer of tien van de kazerne af. We hadden ons wel goed ingegraven. Schuttersputjes, omringd door drums

gevuld met karang. Daar balken overheen en daar weer zandzakken bovenop. Ik heb ook nog een paar keer op de verkeerstoren gezeten om te kijken of er geen vliegtuigen aankwamen.

Verder bleef het toch een bijzondere situatie. Je mocht niet meer de poort uit. Met je karabijn om de schouder naar de kerkdienst.

Waar ik nog altijd met een glimlach aan terugdenk was die patrouille waar kapitein Snoeck ook meeding. De compagniescommandant waar we allemaal enorm veel respect voor hadden. Die Ouwe noemden we hem altijd. Uiteraard ging hij mee als gewoon een van de manschappen. Geelhoed bleef de baas. Snoeck, een echte Koreaveteraan, ging enthousiast voorop. Soms iets te enthousiast. We zouden hem zomaar uit het oog verloren hebben. Dan riep Geelhoed, zo hard als hij kon, Snoeck in linie blijven. Dadelijk zijn we je kwijt. Hij gehoorzaamde, maar duidelijk met tegenzin.

We hebben heel wat vuurcontacten gehad. Een van de meest succesvolle was toen we een bivak van de ploppers tot op tien meter naderden.

Ten zuidoosten van Merauke. Richting de grens met Australisch Nieuw-Guinea. Er was melding binnen gekomen dat zich in de buurt van kampong Nassim een vrij grote groep para's ophield. Wij erop af.

Eerst werden we met de dikke Daf en nog een kleiner voertuig naar Nassim gebracht. Vanaf daar ging het te voet verder. Een paar jongens zagen dat eigenlijk niet zo zitten. Ook ik vertelde aan Geelhoed dat ik er niet echt gerust op was. We liepen over dat strand. Daarnaast de tamelijk dicht begroeide bosrand. Dus voor een paar ploppers waren we eigenlijk een ideale schiet-schijf. Sergeant, ik heb er geen lekker gevoel bij, mopperde ik. Waarop hij doodleuk reageert met, Kors, niet bang wezen. Ik garandeer je dat ik jullie allemaal gezond en wel weer in Holland af zal leveren. Het klonk prachtig. Maar om nou te zeggen dat ik meteen gerustgesteld was. Nou nee.

Plots kwamen twee Papoea's ons achterop gelopen. Ze vertelden waar die ploppers hun bivak hadden ingericht. Dus wij van het strand af achter die

Papoea's aan. Later begreep ik dat Geelhoed nog voor een duivels dilemma had gestaan. Die Papoea's vertelden namelijk dat de kapelle Kampong van Nassim, zeg maar de burgemeester, met de ploppers was gaan praten. Hij wist dus niet zeker of de kapelle Kampong er nog was. Indien we het vuur openden, zou die man ongetwijfeld ook dodelijk gewond raken. Wat zou het dorp dan doen. Maar goed we zijn richting bivak gegaan. Spannend als je op een gegeven moment de bajonet op je geweer moet doen. Ik was toen geen brenschutter meer, dus liep met een karabijntje. Geelhoed bleef maar doorlopen. Tot op tien meter zijn we genaderd. Je hoorde ze, je zag de rook van een kampvuurtje. En tenslotte zag je ze zelfs lopen. De opdracht van Geelhoed was duidelijk. Wacht tot ik begin te schieten en ga dan mee schieten. Het resultaat is bekend. We schakelden 6 para's uit. De anderen raakten gewond. De een ernstig, de ander minder ernstig. Omdat de duisternis begon in te vallen zijn we eerst terug richting Nassim gegaan. De volgende dag is een groep weer naar het bivak gegaan om de gesneuvelden te begraven en de gewonden te verzorgen. Wat denk je, alle gewonden waren verdwenen. Waarschijnlijk door andere para's in veiligheid gebracht. Later op een bijeenkomst van de Wapenbroeders vertelde een marinier me, dat dit een groep was die zij eerder al op het spoor waren gekomen. "Maar wij waren ze uit het oog verloren" vertelde hij. Nu hadden jullie de klus alsnog afgemaakt. Toch bijzonder, dat je daar zoveel jaar na dato alsnog achterkomt. Wat is de wereld toch klein!"

"Maar goed, na dat succes bij Nassim, gingen we langzaam maar zeker richting 17 augustus. De spannende dag. Wordt er een staakt het vuren bereikt of niet. We waren best opgelucht toen het verdrag werd getekend. Ja, ja. Deze jongen ook.

Vergeet niet dat ik al een keer bijna op de nominatie stond om te gaan repatten.

Toen werd mijn diensttijd eerst met 2 maanden verlengd en later nog eens met 4 maanden. Uiteindelijk mocht ik na zestien maanden naar huis. Ik vond het genoeg zo.

Daarom had ik een rekest ingediend om voorrang te krijgen. Mijn broer zou voor langere tijd naar het buitenland vertrekken. Ik wilde nog wel afscheid van hem nemen. Het werd goedgekeurd. Op Biak vertrok een plane met nog zes plekken beschikbaar. Ik was nummer zes."

Nico (links) gaat repatten.

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIJNTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

L. Wieten	Ens	6-1-2018
G.A.Kroonenburg	Bunschoten	10-4-2018
C. Schelfhout	Rijswijk	24-9-2018
L.Silius	Groningen	19-10-2018
M.Merema	Ten Post	29-10-2018
R.Roos	Heerde	
G.A. Patje	Hoogezand	8-12-2018
K. Pieëst	Steenwijk	5-6-2018
T.F. van der Lugt	Gouda	
T.F.Kippersluis	Heemskerk	26-12-2018
J.Bevaart	Amsterdam	2018
J.Julsing	Oegstgeest	Januari 2019
M.Kloeze	Zuidwolde	Januari 2019
G Borgers	Amsterdam	Januari 2019

Welkom aan onze nieuwe leden

H. Mulder Nunspeet
A.F.J. Baggen Soest

donderdag 26 september 2019
Jaarlijkse herdenking van de Papoea strijders.

Landgoed Bronbeek te Arnhem.

Uitnodiging reünie 2019

Locatie: Luitenant Kolonel Tonnet kazerne in 't HARDE
Toegang voor leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen en introducés.

Reünie 2019
Woensdag 10 april en
Donderdag 11 april 2019

10 april (woensdag)

zijn in het bijzonder militairen van 6e Bataljon Infanterie welkom

11 april (donderdag)

zijn alle militairen, die in Nederlands Nieuw-Guinea zijn geweest, welkom

Wilt u naar de reünie komen dan kunt u **inschrijven door betaling** van de kosten met een bankoverschrijving. Na uw betaling ontvangt u eind maart 2019 uw toegangskaart(en) voor de opgegeven dag.

Inschrijving sluit 15 maart 2019!

Uw betaling is uw inschrijving voor de reünie

Reünie bijdrage 2019 € 15,00 per persoon. Maximaal één introducé.

Gebruik voor uw overschrijving het rekening nummer:

NL40 INGB 0000 9254 56
tnv Ver. Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Gebruik de juiste te naamstelling (zoals hierboven)
Geen afkortingen of andere namen. Uw overschrijving bereikt ons dan niet
Vergeet niet te Vermelden op overschrijving

- Woensdag 10 april of donderdag 11 april en
- uw registratie nummer

Hebt u een dieet meldt dat dan tijdig bij Cor van Vliet

Cor van Vliet, 06 40 1415 21 of 0224 751413. corvanvliet41@gmail.com

Inlichting over de betaling van de reünie Jaap van Hensbergen,
06 53 1995 48. hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Uitnodiging voor de Algemene Ledenvergadering op 16 mei 2019

De Algemene Ledenvergadering wordt gehouden in

Echos Home "de Schakel"

Leuvenumseweg 68
3852 AS Ermelo
telefoon: 0341-552 830.
De aanvang is 11.00 uur.

Bij "de Schakel" is voldoende gratis parkeergelegenheid.

Openbaar vervoer

Als u met de trein reist, bel een dag van tevoren 06-22 33 25 31 en geef uw aankomsttijd op station Ermelo door.
Voor vervoer vanaf station Ermelo wordt dan gezorgd!

Agenda

1. Opening door voorzitter Rinus Leijs.
2. Vaststelling agenda.
3. Ingekomen stukken en mededelingen.
4. Vaststellen van het verslag van de Algemene Ledenvergadering van 31 mei 2018.
5. Bevindingen kascommissie. Benoeming kascommissie 2019.
6. Vaststellen van het financiële verslag over het jaar 2018 en de begroting voor 2019.
7. Vaststellen van het algemeen jaarverslag 2018.
8. Toelichting "Regeling voor het verrichten van werkzaamheden met een sociaal-maatschappelijk karakter".
9. Mededelingen Nederlandse Veteranen dag 29 juni 2019.
10. Nagekomen agendapunten.
11. Rondvraag en sluiting.

U kunt deelnemen aan de Indische lunch door, voor 5 mei, € 20,00 over te maken op rekening:

IBAN nummer: NL40 INGB 0000 9254 56 t.n.v. Ver Nieuw-Guinea Militairen (deze naam beslist gebruiken) onder vermelding van: ALV 2018.

De verslagen genoemd onder de agendapunten 4, 6 en 7 zijn vanaf 1 mei 2019 op te vragen bij:

C.J. Drost (secretaris)
Brouwersveld 2
1541 PG Koog aan de Zaan
tel.: 075-6160779 of 06-22332531
e-mail: c.drost15@kpnplanet.nl

Nederlandse Veteranendag zaterdag 29 juni

Aanmelden Veteranen dag 2019

De Nederlandse Veteranendag vindt dit jaar plaats op zaterdag 29 juni in Den Haag. U als veteraan kunt de veteranendag bezoeken, alleen of met uw thuisfront.

Ook kunt u meelopen in het defilé, plaatsnemen als lid van een vereniging op een tribune of meerijden met een historisch voertuig.

U dient zich hiervoor tijdig aan te melden via www.veteraneninstituut.nl in **MIJN Vi**

Maak een keuze uit de mogelijkheden

- 1 Reizen als bezoeker. U kunt een treinkaart aanvragen
- 2 Meelopen defilé. Als lid van een vereniging of individueel
- 3 Tribune of rolstoel. Wilt u plaatsnemen als lid van een vereniging of individueel
- 4 Historisch voertuig. Wilt u meerijden als lid van een vereniging of individueel

Heeft u een keuze gemaakt uit één van de mogelijkheden genoemd onder 2, 3 of 4 dan kunt u voor u en uw partner in MIJN Vi trein- en/of maaltijdkaarten aanvragen. Tevens kunt u een tribune kaart aanvragen voor uw partner

Aanmelden in MIJN Vi

Het is belangrijk dat u zich **vóór woensdag 1 mei 2019** aanmeldt in MIJN Vi, via: www.veteraneninstituut.nl

Iedereen die zich aanmeldt krijgt alle bijbehorende stukken thuisgestuurd, met uitzondering van de deelnemers aan het defilé lopend of meerijdend. Zij krijgen de maaltijdkaart(en) op het Malieveld uitgereikt.

Lukt het niet om uw aanmelding digitaal te versturen of heeft u uiterlijk twee weken vóór het evenement nog niets ontvangen dan kunt u het Veteranen Instituut bellen op (088) 3340050 tijdens werkdagen van 8.30-17.00 uur

The screenshot shows the website's header with the logo 'vi veteraneninstituut' and navigation links: 'Veteranen & Missies', 'Zorg', 'Diensten', 'Educatie', 'Ontmoeten', 'Onderzoek', 'Nieuws', 'Over Vi', and a search icon. Below the header is a search bar with the placeholder text 'Waar bent u naar op zoek?' and a 'ZOEKEN' button. The main content area features the heading 'Veteranen. Onze missie.' followed by three columns:

- Diensten**: Het Veteraneninstituut is uitvoerder van het Veteranenbeleid en biedt veteranen en hun relaties verschillende diensten. A 'Meer informatie' button is located below.
- 'Mijn Vi'**: Mijn Vi is een speciaal beveiligd deel van de Vi-website waar veteranen digitaal de dienstverlening kunnen regelen met het Vi. A 'Meer informatie' button is located below.
- Contact**: Willem van Lanschotlaan 1 3941 XV Doorn Postbus 125 / 3940 AC Doorn. Telefoon: 088 334 0050 E-mail: info@veteraneninstituut.nl. A 'Meer informatie' button is located below.

Boeken

De redactie wil graag twee nieuwe boeken over Nieuw-Guinea onder uw aandacht brengen

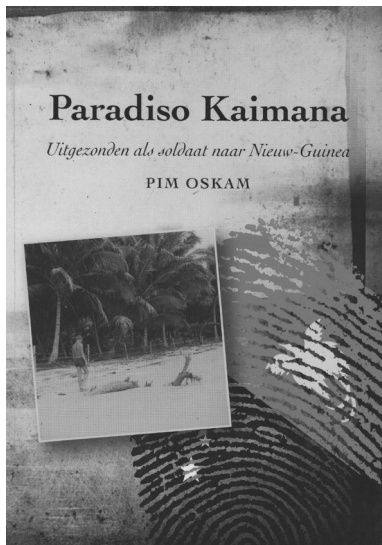

Een boek om in één adem uit te lezen. Het heeft geen beschouwing nodig. Het roept direct veel herinnering op. Het is niet in de boekwinkel te koop. U kunt het direct bestellen bij de schrijver.

Inclusief het opsturen is de prijs €15,00.

U kunt dit bedrag over maken naar J.Henskens op rekening
NL 84 INGB 0001 5225 72

Voor €10,00 kunt u het bij de schrijver ophalen.
adres: de Vutter 27
5221 BD den Bosch

Na de voorbereiding voor deze missie bestaande uit het aanreiken van een boekje met wat weetjes over Nieuw-Guinea en uitleg over het standpunt van de regering ging de schrijver in 1962 naar het toenmalige Rijksdeel. Pim Oskam, net van de HBS en pas vier maanden in dienst kwam ook in die andere wereld terecht.

Aan de hand van bewaard gebleven correspondentie met zijn ouders reconstrueerde hij dit opmerkelijke halfjaar uit zijn leven.

Pim Oskam: Paradiso Kaimana
ISBN 978 94 6365 061 8

Prijs € 17,50

WORD VRIEND

Wordt (gratis) vriend van het Vfonds

Jaarlijks maakt het vfonds ruim tweehonderd bijzondere of vernieuwende initiatieven mogelijk binnen het thema VREDE en VRIJHEID.

Sinds de oprichting zet het fonds zich in voor erkenning en waardering van veteranen en geüniformeerden.

Daarnaast blijven ze mensen stimuleren zich in te zetten voor vrede, democratie en internationale rechtsorde. Om slachtoffers van oorlogen en vredesmissies te herdenken maar ook door de bevrijding, vrijheid en vrede te vieren, ondersteunen zij o.a. de 14 nationale bevrijdingsfestivals, oorlogs- en verzetsmusea en herinneringscentra. Daarnaast investeren zij continu in innovatieve onderwijs- en jongerenprojecten rondom vrede en democratie. Het Vfonds zoekt vrienden.

Vrienden die Vrede en Vrijheid ook belangrijk vinden. Vrienden die geïnteresseerd zijn in de projecten die het Vfonds ondersteunt en die dat graag willen delen met hun familie en bekenden. Want samen maken wij vrede mogelijk.

Vind jij Vrede en Vrijheid ook belangrijk? En vind jij de projecten die wij ondersteunen interessant?

Word dan vandaag nog (gratis) vriend van het fonds!

Schrijf je in via de website www.vfonds.nl/word-vriend/ of als het omgaan met de computer wat moeilijk is bel het Vfonds 073-6139100 zodat zij jou meteen inschrijven.

Redactie

Geef jij Vrede als geschenk?

Vrede is nooit af, daar moet je aan blijven werken. Daarom investeert het vfonds in vrede.

Met vrijheidslezingen, theatervoorstellingen, musea en de Nationale dodenherdenking op 4 mei en de bevrijdingsfestivals op 5 mei.

We investeren in onderwijsprogramma's en leren jongeren debatteren met respect voor elkaar en voor elkaars verschillen. Voor een toekomst met elkaar in vrede en vrijheid.

Geef jezelf een bijzonder cadeau: word vriend van het vfonds!

Het is gratis en je ontvangt aanbiedingen van musea of andere projecten die het vfonds ondersteunt. Deel onze vriendschap met je (klein)kinderen of vrienden en werk zo mee aan vrede.

Want vrede is niet vanzelfsprekend.

Vraag je gratis vriendenpas aan op www.vfonds.nl

Mede mogelijk gemaakt door

BankGiro Loterij
CULTUUR. WAART JE BUREN

GOED DOEL

Commissie Sociale Zorg

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Sobats,

Op de bestuursvergadering van 4 oktober 2018 is door het bestuur de opzet en wijze van taakuitvoering van de sociale commissie besproken.

Het bestuur heeft geconstateerd dat de organisatiekosten van de sociale commissie, zoals vergaderkosten en de daarmee verband houdende reis en verblijfkosten, een te groot beslag leggen op het beschikbare budget. Mede door de terugloop van het aantal leden, dus minder inkomsten, hebben wij besloten om met ingang van 1 januari 2019 de organisatiekosten niet meer te vergoeden.

Met ingang van 1 januari 2019 is de **coördinator/contactpersoon voor de meldingen met een sociaal-maatschappelijk karakter** onze penningmeester:

Jaap van Hensbergen, bereikbaar op 06-53199548,
mail hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Indien de penningmeester niet bereikbaar is kunt U zich wenden tot onze secretaris Cor Drost bereikbaar op 075-6160779 of 06-22332531 mail c.drost15@kpnplanet.nl
Natuurlijk kunt u een beroep blijven doen op de bij u bekende contactpersonen

Algemeen	Ad Bouterse	0224-215621	ad.bouterse@hetnet.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers	0517-413516	p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum	0516-850186	gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy	0570-543072	woutwanrooy@concepts.nl
Noord-Holland	Jan van Gils	025-2514828	j.van.gils22@kpnplanet.nl
Zuid-Holland	Sjaak Koomen	0252-215981	j.koomen8@gmail.com
Zeeland	Adrie Poortvliet	0118-463259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord-Brabant	Jan Wouters	073-6212997	ja.wouters@planet.nl
Limburg	John Snackers	045-5252557	snack018@planet.nl

Rinus Leijts
Voorzitter VNNGM

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is dé Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

